

Mfv. I. 10. 569/2010/4. szám

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Horváth László ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Glósz Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása iránt a Veszprémi Munkaügyi Bíróságnál 2.M.235/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Veszprém Megyei Bíróság 1.Mf.20.167/2010/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Veszprém Megyei Bíróság 1.Mf.20.167/2010/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati költséget, továbbá az államnak - felhívásra - 81.600 (nyolcvanegyezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében a munkáltatói rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását, és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével. A Veszprémi Munkaügyi Bíróság 2.M.235/2009/13. számú ítéletével a keresetet elutasította, a felperest 100.000 forint perköltség, és 81.600 forint illeték viselésére kötelezte. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1971. óta gépkocsivezető munkakörben dolgozott az alperesnél. A munkaviszonya 2009. április 8-án rendkívüli felmondással került megszüntetésre azon indokolással, hogy a felperes a keresőképesse válását követően a sümegi üzemben megjelent munkavégzésre, majd a munkáltató berendelésére az alperes székhelyére ment, ahol a vele szemben felmerülő problémákat kívánták tisztázni. Ennek során a munkáltató a felperes elé tárta a T.Á. levelét, amelyben a felperes munkavégzésével összefüggésben jeleztek kifogásokat. A felperes a levelet eltette, és a cégvezető kérésére sem volt hajlandó visszaadni, majd kiabálva felugrott a székéről és rendőrért kiáltozva kirohant az irodából. A felmutatott iratot akkor sem adta vissza, amikor a felettese a munkavállaló elé állva ismét kérte a jogosulatlanul eltett céges irat visszaadását. A cégvezetőt továbbra is becsmérő és becsületsértő kifejezésekkel illette. A felperes aznap nem végzett munkát, majd a következő napon sem jelentkezett munkavégzésre, és távollétét sem igazolta. Ezáltal az alperes álláspontja szerint olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszonyának fenntartását lehetetlenné tette.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkaviszonyban álló felek kapcsolatára és együttműködésére figyelemmel a munkáltatót a munkavállalóval szemben a munkaviszonnyal összefüggésben utasítási

jog illeti meg. A felperes azon magatartása, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának felhívására sem adta vissza a neki felmutatott levelet, és a megbeszélés alkalmával a cégvezetőt szidalmazta, alapot ad a rendkívüli felmondásra. A másik felmondási ok vonatkozásában, miszerint a felperes április 8-án és 9-én nem jelent meg munkavégzésre, a felperes azt nyilatkozta, hogy a háziorvost helyettesítő orvos nem vette táppénzre. Mivel erre a két napra nem rendelkezett orvosi igazolással és a munkahelyén nem jelent meg, a rendkívüli felmondás indokolása e vonatkozásban is tényszerű és helytálló. A felperes munkaszerződését 2008. december 30-án a felek módosították és abban megjelölték, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a cégvezető. A felperesnek erről tudomása volt, így nem hivatkozhat arra, hogy vele szemben olyan személy gyakorolta a rendkívüli felmondást, akinek arra nem volt jogosultsága. N.G. cégvezető 2007. november 30-ai munkaszerződésének pontja alapján is megállapítható, hogy a cégvezető a munkáltató valamennyi alkalmazottja felett munkáltatói jogkört gyakorolt.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Veszprém Megyei Bíróság 1.Mf.20.167/2010/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest 50.000 forint másodfokú perköltség és 81.600 forint másodfokú eljárási illeték viselésére kötelezte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperesi rendkívüli felmondás egyik oka az volt, hogy a felperes a cégvezető által felmutatott T. levelet eltette, és azt nem volt hajlandó visszaadni. Kiabálva kirohant a cégvezető irodájából, és ott becsmérő és becsületsértő kijelentéseket használt. A felperes a felettesével szemben ilyen magatartást nem tanúsíthat még jogos felháborodás esetén sem. A perben nem kellett azt bizonyítani, hogy a T. levél tartalma megfelel-e a valóságnak vagy sem. A felperes bizonyítási indítványa szükségtelen volt, mivel nem a levél volt a felmondási ok, hanem az a magatartás, amit a felperes tanúsított annak felmutatása kapcsán. Az elsőfokú eljárás során meghallgatott H.F. és Á.F. tanúk alátámasztották azon felperesi előadást, hogy 2009. április 8-án telefonon bejelentette, miszerint orvosnál van, és nem tud dolgozni. A becsatolt jelenléti ív pedig azt igazolja, hogy a felperes 2009. április 6-án éjjel 2 órától 10 óráig munkát végzett, 2009. április 7-én igazoltan 8 munkaórát szintén ledolgozott, és az is megállapítható, hogy 2009. április 7-én cégvezetői berendelés miatt a központban volt. Mindebből következően pedig arra a következtetésre jutott a másodfokú bíróság, hogy a felperes nem volt távol igazolatlanul a munkahelyétől, így a rendkívüli felmondás ezen indoka megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság a 2008. december 30-án kelt okirat adatai alapján helyesen állapította meg, hogy a munkáltatói jogok gyakorlója a cégvezető, erről a felperest megfelelően értesítette is a munkáltató, mivel a munkaszerződés-módosítás részét is képezte ezen tájékoztatás. Egyébként a munkáltatói jogkör

átruházásáról történő értesítés elmaradása egymagában nem alapozná meg az intézkedés jogellenességét (BH.2004.77.).

A felperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet „megváltoztatását”, és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Másodlagosan mindkét fokon eljáró bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokon eljáró bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését indítványozta az alperes perköltség fizetésre kötelezése mellett. A felülvizsgálati érvelés szerint az eljáró bíróságok nem értékelték a rendkívüli felmondás előzményeit, és azt, hogy a munkáltató arra törekedett, miszerint a munkavállalóját olyan helyzetbe hozza, hogy ő szüntesse meg a 38 éve fennálló munkaviszonyát rendes felmondással. Az S. munkavégzésre a munkáltató azért kötelezte, mert arra számított, hogy az utazási nehézségek miatt a felperes az utasítást megszegi. A tényállás tisztázása során vizsgálni kellett volna a T. levél valóságtartalmát, mivel ok- okozati összefüggés van a levélben foglaltak és a rendkívüli felmondás között. A munkáltató az együttműködési kötelezettségét megszegte azzal, hogy a T. levél írójával nem adott lehetőséget szembesítésre. A felperes álláspontja szerint D.Z. igazgató meghallgatására jogszabálysértő módon nem került sor, pedig a munkáltatói jogkör gyakorlásának feltételeiről annak a cégvezető részére történő átadásáról ő rendelkezett ismeretekkel. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult. Álláspontja szerint a csatolt igazolások nem alkalmasak a felperes távolmaradásának kimentésére, mivel azok egyrészt semmilyen valós betegséget nem igazoltak, másrészt az orvosi vizsgálatokon a felperes munkaidő után jelent meg. A Pp. 271. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel azonban csatlakozó felülvizsgálati kérelem e vonatkozásban az alperes részéről nem volt előterjeszthető. Az alperes hivatkozása szerint a munkáltató mindvégig jóhiszeműen járt el, és nem volt célja a felperes munkaviszonyának megszüntetése. A Legfelsőbb Bíróság a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése alapján. Az igazolatlan távollétre vonatkozó rendkívüli felmondási indok tekintetében hozott másodfokú döntést a felülvizsgálati kérelem nem támadta, és azt az alperes is csak a felülvizsgálati ellenkérelmében sérelmezte. Ebből következően a jelen eljárás tárgyát nem képezhette annak vizsgálata, hogy a felperes igazoltan volt-e távol a munkahelyétől. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül vizsgálta, és megállapította, hogy az nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, nincs helye a bizonyítékok újra értékelésének, azaz felülmérlegelésének. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1)

bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.].A felülvizsgálati kérelemben foglaltak jogszabálysértés megállapítására nem adtak módot.

A bizonyítékok értékelése alapján az eljáró bíróságok helytállóan utaltak az Mt. 103. §-ában foglaltakra és megalapozottan állították, hogy a felperes a részére bemutatott levelet nem adta vissza, a felettesével szemben durva és sértő hangnemet használt, amely a munkaviszony fennállása alatt megengedhetetlen még akkor is, ha személye ellen irányuló eljárásnak értékelte a T. levélre történő ismételt munkáltatói hivatkozást.

A felperes maga sem vitatta, hogy „azt a levelet, amelyet a cégvezető nekem mutatott, én önkényesen eltettem, és noha az ügyvezető mint felettes kérte vissza azt, én neki mint felettesnek sem adtam vissza” (jegyzőkönyv, 4. oldal 5. bekezdés). A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal ellentétben Sz.I.F. a tanúvallomásában ugyan egyértelműen nem erősítette meg, hogy a vita hevében kizárólag a felperes használta volna a „szemét, aljas, tróger” kifejezéseket, azt azonban állította, hogy „én azért tudom, hogy ilyen szavakat mondott a cégvezetőnek a felperes, mert nagyon megrökönyödtem, hogy ilyet mond valaki mással szemben” (jegyzőkönyv, 6. oldal 6. bekezdés). A felperesnek a cégvezető felé tett sértő kijelentéseit állította az eljárás során Á.F. (jegyzőkönyv, 7. oldal 5. bekezdés), és H.F.T. (jegyzőkönyv, 4. és 5. oldal) tanúvallomásában is. Alaptalanul hivatkozott a felperes a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a bíróságok jogszabályt sértően nem értékelték a T. levél valóságtartalmát. Ebben a körben a rendkívüli felmondás megállapítást nem tartalmaz, a levélben foglaltak rendkívüli felmondási indokként nem szerepelnek, ezért a bíróságok helytállóan mellőzték annak érdemi vizsgálatát (MK.95.).Az eljáró bíróságok a 2008. december 30-ai munkaszerződés-módosítás alapján - amelyben rögzítésre került, hogy a felperes munkáltatói jogkör gyakorlója a cégvezető - helytállóan állapították meg, hogy a rendkívüli felmondást olyan személy adta ki, aki arra jogosult volt. Az eljárás során az alperes bizonyította, hogy a felperes tájékoztatása erről megtörtént, és a cégvezetői felhatalmazást rögzíti N.G. munkaszerződése is. Mindebből következően pedig a bíróságok jogszabálysértés nélkül mellőzték, mint szükségtelent D.ZS. igazgató tanúkenti meghallgatását.

A bizonyítottan felróható felperesi magatartás és annak törvénysértés nélkül megállapított súlya megalapozta az alperes rendkívüli felmondását [Mt. 96. § (1) bekezdés a) pont], továbbá az Mt. 4. §-a megsértésének hiányára is helytállóan hivatkoztak az eljáró bíróságok. Az egyébként jogszerű rendkívüli felmondás nem rendeltetésellenes amiatt, hogy a munkáltató korábban már vizsgálta a felperes menetleveleinek valóságát, illetve a T. levélben írtakra ismételten hivatkozott. Az a körülmény, hogy a felperes álláspontja szerint 2009. szeptember 7-én bemutatott levél nem volt azonos a vele korábban ismerttetettel, nem tette lehetővé számára annak

elvitelét, illetve a cégvezetővel szemben tanúsított durva és sértő magatartást.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, míg a felülvizsgálati illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése értelmében viseli.

Budapest, 2011. január 19.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő